

volt számomra taszító, hanem a hasonlóság. Olyan pillantása volt, mint hajdani osztálytársnőnknek. Mire mindezt visszapergettem gondolatban, addigra ő már benne járt egy hosszú körmondat közepében, amely könyvem borítójából indult ki és oda tért vissza percekkel később, bejárta közben a saját kálváriáját a klinikától a mozgás-sérültek intézetéig.

A következő mondata pedig arról szólt, hogy a legjobb szándékkal hívja fel a figyelmemet arra – bár ő nem orvos, de rengeteget olvasott –, ami másnak fel sem tűnne. Rábökött a röntgenfelvételeimre, hogy ezek a csontok itt kinagyítva, a bordák meg a gerinc, milyen szögben állnak, meg a ritkulásuk:

– *Nálam* is így kezdődött – ez volt a varázsszó, amivel tekintetét hosszan belém akasztotta, ami szöges ellentétben állt szavainak jószándékával. Arra gondoltam, bár csak kihámozná tekintetemből, hogy arra a kézre gondolok, amely a sátán sírjáról emel fel egy maréknyi földet, hogy a gyanútlanág szobájában kikeljen belőle valami. De mondani nem mondtam semmit.

Hazafelé eszembe jutott még egyszer, azután, hogy bekapcsolt a kis nevetőgép. A gonoszság ellen hordom, mint valami amulettet, melyet néha bekapcsol egy könyv, ha közel kerül hozzá, mert a könyvek tulajdonsága, hogy kinyíljanak, alkalmasak legyenek a belelátásra, a képek a saját sorsba, betűk a betűkbe, ahol minden sornak vége van.

1993. december 26.

